

Hana Borová, **Možnosti spolupráce ZŠ Miloše Šolleho Kouřim a regionálních institucí při využití vzdělávacího potenciálu místního kulturního dědictví**, diplomová práce, Katedra dějin a didaktiky dějepisu, Pedagogická fakulta Univerzity Karlovy v Praze, 2011, 115 s.
Přílohy: A. Přílohy k dějinám města (s. I-X), B. Přílohy k vycházkám (s. XI-XXXIV), C. Fotografie z uskutečněných vycházek (XXXV-XXXVII).

Posudek oponentky

„Myslím, že v dnešní době je velice zajímavé podívat se našima očima do dob, kdy nikdo nejezdil autem. Nikdo neznal počítač. A nikdo nevěděl, že za pár stovek let bude všechno naprosto jinak. Děkuji“

(Zpětná vazba žáka/žákyně 8. třídy, s. XXXIII, obr. 28)

Jak vyplývá z uvedené citace, Hana Borová tu nejnáročnější část zkoušky již složila. Obstála v očích žáků, pro které pečlivě a s porozuměním naplánovala regionálně historické vycházky a exkurze v malebných kulisách Kouřimi. Ba co víc, ze zpětné vazby vyplývá, že se nespolehla na prvoplánový, bohužel však velmi často i v odborných kruzích rozšířený úsudek, že už jen samotný kontakt s historickým prostředím, dokáže děti a mladé lidi vychovávat k úctě, zájmu nebo dokonce i k samostatné péči o památky. V tomto ohledu, jak ostatně vyplývá i z teoretické části práce, dokázala Hana Borová úspěšně aplikovat základy jedné z nejnáročnějších pedagogických disciplín, zážitkové pedagogiky. Žáci, kteří se účastnili programů, jež autorka navrhla a do jisté míry i vedla, tedy vždy prožili něco nového a zajímavého, zároveň však dostali dostatek prostoru a příležitostí, aby své prožitky reflektovali, aby si nové zkušenosti spojili se svými vlastními „teoriemi“ o světě.

Diplomová práce Hany Borové však představuje následováníhodný příklad i z hlediska možností, jak mohou, zejména začínající učitelé dějepisu, přispět k rozvoji komunitní spolupráce mezi školami a paměťovými institucemi. Jak autorka upozornila v závěru, při realizaci vycházek a exkurzí se neučili jen žáci, ale společná činnost měla, alespoň v reflektovaných případech, pozitivní dopad i na profesní růst pracovníků paměťových institucí. A v tomto ohledu je třeba ocenit, že se diplomantka nesoustředila pouze na zvládnutí badatelského úkolu, jakým bezpochyby její práce po stránce historické i teoreticko-pedagogické je. Nebo – právě odlišnějším slovy pedagogické teorie řečeno – pouze na

ověřování výchovně vzdělávacích metod v pedagogickém terénu, ale věnovala zaujatou pozornost také zpětným vazbám ze strany spolupracujících institucí a možnostem dalšího společenského uplatnění své práce.

Nezbývá proto, než autorce na závěr položit otázku, jež by se měla stát předmětem obhajoby. Vzhledem k výše řečenému neváhám sáhnout k otázkám z nejtěžších: Jaké poučení z hlediska své (budoucí) pedagogické praxe, konkrétně výuky dějepisu, pro sebe autorka vyvodila? V čem, podle ní, spočívají její učitelské přednosti? A ve kterých přístupech tuší možná úskalí?

Protože diplomová práce Hany Borové splňuje všechny formální náležitosti a z hlediska obsahového a pedagogického zpracování překračuje obvyklé standardy, navrhuji hodnotit práci jako výbornou. A dále, s ohledem na společenský přínos práce navrhuji, aby komise, v případě úspěšné obhajoby, zvážila možnost udělit diplomantce prospěchové nebo jiné relevantní stipendium.

V Praze, dne 16. května 2011

PhDr. Hana Havlůjová